

Phyllis Reynolds Naylor

TAPPANGS

karácsonya

MÓRA

Phyllis Reynolds Naylor

TAPPANCS KARÁCSONYA

Móra Könyvkiadó

A mű eredeti címe:

Phyllis Reynolds Naylor: A Shiloh Christmas

© 2015, Phyllis Reynolds Naylor

Published by arrangement with Atheneum Books For Young Readers,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing

Fordította:

Nagy Andrea

Sorozatterv:

Lonovics Zoltán

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Nagy Andrea, 2018

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2018

*Clover, a kiskutya emlékére,
aki a Tappancs-sorozatot ihlette*

I. fejezet

Amikor időnként felidéződik egy hajdani, átlagos hétköznapi, joggal merül fel bennünk a kérdés, vajon miért nem maradhatnak örökre ugyanolyanok a dolgok. Miért nem elég, ha egyszerűen csak szeretjük a kutyánkat?

A kutyám is egyszerű lélek, két dolgot szeret igazán a világon: ha a hasát vakargatják, és ha alaposan meghempergőzhet a kakiban. Ki lehet találni, kinek kell ezek után megfürdetnie. A lányok már fel is vették a fürdőruhájukat. Amikor egy ázott kutya megrázza magát, háromméteres körben mindenki jobban teszi, ha esernyőt tart maga elé.

A csap alá állítom a nagy műanyag szennyestartót az udvaron, és fel-le mozgatom a szivattyú karját. Ahogy megindul a víz, Tappancs farka eltűnik a ház sarka mögött.

– Ide, Tappancs! – kiáltja Becky. Múlt héten töltötte be a negyedik életévét, a hangja még a hátsó tornácig sem hallatszik el.

Dara Lynn is bekapcsolódik a csalogatásba, miközben a fejét és a karját átdugja a bodzafáról lógó abronchshintán.

– Ide, Tappancs! Tappancs! Tappancs! – ordítózik, a gumiabroncs pedig körbe-körbe forog vele.

De kiáltozhatunk annak a kutyának, amíg feljön a hold, mert a füle botját sem mozdítja. Tappancs mostanra megtanulta, hogy minél büdösebb, annál hamarabb megfürdetjük. Anya jön kezében a teli vízforralóval, és a tartalmát a szennyestartóba önti, hogy langyosabbá tegye a kút hideg vizét.

– Húzd ki a kosarat a napra, Marty, meg ne fázzon az a kutya! – adja ki az utasítást, mielőtt bemegy.

Nehéz elképzelni, hogy bárki is megfázhat egy ilyen forró, júliusi napon. A kiszáradt fű minden lépésnél megroppan a lábam alatt. De azért kihúzom a kosarat az udvarra. Most jön a neheze. Becky már tudja, hogy ez el fog tartani egy darabig, mert elővette a gyufásdobozból készült csónakját, aminek papírból van a vitorlája, és azt úsztatja a kosárban, amíg várakozik.

Megkerülöm a házat. Tappancs az elülső lépcső alá bújt. Ezt minden alkalommal eljátsszuk, amikor Tappancsnak f-ü-r-ö-d-n-i-e kell. Ha kimondjuk ezt a szót ahelyett, hogy lebetűznénk, képes lenne egész napra az erdőbe menekülni.

– Dara Lynn, gyere, segíts! – kiáltok neki.

Dara Lynn kibújik a hintából, és előrejön. Már kinőtte a tavalyi fürdőruháját, csak úgy feszül a hátsán.

Mindketten tudjuk a dolgunkat. Úgy tesztek, mintha egyik oldalról be akarnék bújni a lépcső alá, Dara Lynn pedig ugyanezt teszi a másikon. A kutya persze átverekszi magát a lépcsőfokok között, és két szempillantás alatt már a tornácról néz minket, mintha csak játszanánk.

Mindketten rávetjük magunkat, de Tappancs gyorsabb nálunk. Körbe-körbe nyargal az udvaron, előadja a „megkerült kutya” című magánszámát. Amint üldözőbe vesszük, már megint a lépcső alatt lapul.

Mióta olvastam a barna hegedűpókról, és meséltem róla Dara Lynn-nek, egyikünk sem hajlandó bemászni a tornác alá és hasonló helyekre. Nem szeretnénk olyan pókcsípést, amely centiről centire felemészti a testünket. Már tíz perce próbáljuk bedugni azt a büdös kutyát a vízbe. Anya nem engedi be a házba, amíg meg nem fürdetjük. Tappancs végül feladja majd, mint mindig, de mindkettőnknek nagyon melege van, és belefáradtunk már a kergetőzésbe.

– Tudod, hogy ez mit jelent – mondom Dara Lynn-nek.

– Ja – válaszolja, és ráül a sarkára. – Vágjunk bele! Bemegyek a házba, és előhozom a levélszívót. Ez az a hang, amit Tappancs még a motorbiciklinél is jobban utál.

Be sem kell kapcsolnom. Tappancs meglátja a feléje közeledő csövet, kiugrik a lépcső alól, és rohanni kezd a ház körül, Dara Lynn és én pedig utánafutunk. A levélszívót a fűvön hagyjuk, és aztán minden olyan gyorsan történik, hogy majdnem lemaradok róla.

Becky úgy gondolta, lehúti magát, és beleült a szennyestartóba. Kilógatja belőle vaskos kis karját és lábát. Tappancs, aki úgy döntött, essünk túl a fürdetésen, egyenesen ráugrik.

Mindent elönt a víz. Becky pár pillanatig csak pislog, és a szemét törölgeti. Aztán meglátja a kakit a karján.

Ilyen visítózást akkor sem hallanánk, ha bezárnánk egy macskát a hűtőszekrénybe.

Becky próbál kikecmeregni a kosárból, de Tappancs összevissza forgolódik rajta, Dara Lynn meg kétrét görnyedve nevet rajtuk.

– *Kakis* vagyok! – visítja Becky, ahogy anya kilép a hátsó ajtón. – *Vegyétek le* rólam! – Már a fürdőruhája és a haja is olyan.

– Marty, mi a csuda...? – kezd rá anya, mintha én tehetnék róla.

Ebben a pillanatban a kosár feldől, és a mocskos víz Dara Lynnre zúdul.

– Fúúúj! – üvölti Dara Lynn, és megpróbálja elartani a fürdőruháját a testétől, hogy lerázza róla a kakit, miközben egyik lábáról a másikra ugrál.

Anya felsóhajt.

– Hozd a slagot, Marty! – mondja. – Csak pazaroljuk a drága vizet.

Örömmel teszem. Anya megmossa Becky haját, én lemosom a kutyát, Dara Lynn pedig kétszer is lesúrolja magát, hogy biztosra menjen.

Egyik kezemmel Tappancs orrát fogom, közben megtörölgetem, és a nagy, barna szemébe nézek.

– Csak a baj van veled, tudod-e? – súgom neki. Aztán, amikor biztos vagyok benne, hogy anya és a lányok nem hallják, még hozzáteszem: – Egész nyáron nem szórakoztam ilyen jól!

A kutyák és a fiúk között az a különbség, hogy a kutyák soha nem tesznek fel kérdéseket. Az én fejemben számtalan kérdés van. A kutya nem töpreng azon, miért született, vagy miért van farka. Azt tudom, hogy Tappancs is szokott aggódni. A fürdetést leszá-

mítva csak akkor láttam a lépcső alá bújni, amikor Judd Travers vissza akarta szerezni. Akkor biztosan aggódott.

De ha Tappancs valaha is tett fel magának kérdéseket, akkor annak az okát kereshette, hogy Judd Travers miért bánik olyan rosszul a kutyáival. Ha olyan keveset jelentettek neki, miért nem engedte szabadon őket?

Most, hogy Tappancs igazán és végleg az enyém lett, tisztában van vele, hogy ő is a családuknk tagja. Anya megbocsátotta nekem, hogy elrejtettem Tappancsot az erdőben, apa megbocsátotta anyának, hogy erről nem szólt neki, és azt hiszem, az egész város megbocsátotta Juddnak, hogy milyen nyomorultul viselkedett azelőtt, hogy kimentette Tappancsot a patakból, és bebizonyította, hogy van szíve. Ezt soha nem tudom eléggé megköszönni neki.

Tisztára sikálva heverészünk a nappaliban, és Prac-lival játszunk, a cicával, akit tavaly karácsonyra ajándékoztam Dara Lynn-nek. Tollakat kötünk egy madzag végére, és a szőnyegen húzogatjuk. A macska tizenöt centire felugrik a földről, balra támad, majd megint felugrik, és ezúttal jobbra támad...

Apa hazaér, és ledobja a földre a postástáskáját.

– Már megint azt a macskát bolondítjátok, gyerekek? – kérdi.

– Egy bolond állat épp elég volt mára – biccent Tappancs felé anya. A kutya hason fekszik, kilógó nyelvvel, és ráérősen figyeli a macskát.

– Mind kakisak lettünk! – újságolja Becky.

– Hát, azt nem hagyhatjuk, nem igaz? – válaszol apa. Kimegy a konyhába, és nagyot iszik a hideg csapvízből. Ha apa kutya lenne, szerintem boxernek vagy masztiffnak kellene lennie. Szögletes az arca, az orra pedig kissé tömszli. Leteszi a pultra a poharát, és így szól anyához:

– Láttam Juddot, amikor a vaskereskedésbe vittem a leveleket. Fémárnyékolót vásárolt a lakókocsijára, hogy az árnyékban ülhessen a kutyáival.

– Jó ötlet – feleli anya, miközben kése ütemesen kopog, ahogy a zellert szeleteli a pulton. – A szomszédjait is áthívhatná néha, hogy egy kicsit barátkozzanak. Nem egyedül él az Old Creek Roadon.

– Nem is tudom – mondja apa. – Épp az eladóval vitatkozott. Megkérdezte, visszaviheti-e az árnyékolót, ha valami baja van, erre Mr. Bowers azt felelte, csak akkor, ha nincs behorpadva. Judd ki akarta venni a dobozból, hogy ellenőrizze, nincs-e rajta horpadás már eleve.

Apa az asztalra teszi a poharát, és elvagyorodik.

– Még akkor is ezen vitatkoztak, amikor eljöttem, de végül egy lövés sem dördült – viccelődik.

Azt hiszem, az a gond, hogy néhány embernek még mindig kevés, amennyit Judd változott. Az is biztos, hogy nem változik elég gyorsan. Már nem köti láncra a kutyáit, és nem éhezeti őket, mint régen, hanem hagyja, hogy a bekerített hátsó udvaron randalírozzanak. Arról sem hallottam, hogy megint megpróbálta volna becsapni Mr. Wallace-t, és nem káromkodik, amikor anya is ott van.

De még mindig teleköpködi a járdát, és nem érdekli, ki lép bele. Még mindig ráfekszik a dudára, ha a lámpa zöldre vált, és az előtte levő autó nem indul el abban a szent pillanatban. Néha csak úgy elmegy az emberek mellett Friendlyben vagy Sistersville-ben anélkül, hogy köszönne nekik, vagy legalább fogadná a köszönésüket. És persze nehéz elfelejteni, hogyan viselkedett az emberekkel, miután a teherautója legurult a patakparton. Soha nem köszönte meg a mentőcsapatnak, hogy kihúzták az autóból. Soha egy szóval sem mondott köszönetet az enivalóért, amit az ajtaja előtt hagytak. Ha már mindenki annyira igyekszik megkedvelni, miután megmentette Tappancsot, nem kéne legalább *próbálkoznia*, hogy megkönnyítse ezt nekik?

– Soha nem lesznek barátai, ha mindig keresi a bajt – jegyzem meg.

– Marty, az emberek nem tudnak egyből megváltozni – feleli apa. – Legyél egy kicsit türelmesebb Judd-dal. Nehéz levetkőzni a régi szokásokat.

– Gondolj csak bele: te még mindig elfelejted, hogy ne hagyd ott a cipődet, ahol mások áteshetnek rajta – teszi hozzá anya.

– És még mindig elveszed az én ceruzáimat a helyett, hogy kihegyeznéd a sajátodat – kotyog bele Dara Lynn is nyolc éve minden pimaszságával.

De Becky odajön hozzám, és ad egy állatos kekszet, hogy lássam, van még a családban, aki az én oldalamon áll. Én pedig megetetem azt Tappancssal, csak hogy továbbadjam a kedvességet.

Tizenhat éve ez a legszárazabb nyár Nyugat-Virginiában, írja a *Tyler Star-News*. Tavasszal a Middle Island-patak olyan magasan állt, hogy Dara Lynn kis híján belefulladt. Most a víz szintje minden nappal egyre lejjebb ereszkedik, és olyan tárgyakat hoz a napvilágra, amelyeknek ott sem kellene lenniük, például babakocsit, főzőlapot.

Viszont kiváló az idő a felújítási munkákhoz, és apa új szobát told a házunk oldalához. Nagy hálószobát épít magának és anyának, én pedig megkaphatom a mostanit. Az én régi szobámat a hűgaim használ-

ják. A két lány elfoglalja az ágyakat, én pedig alhatok a nappaliban a kanapén.

Apa úgy tervezi, hogy karácsonyig elkészül az új szoba. Már alig várom. Amikor majd David Howard itt alszik, lesz egy ajtó, amit magunkra zárhatunk. Olyan zárat szerelek rá, hogy Dara Lynn egymillió év alatt se tudja kinyitni.

Sajnos apa csak vasárnaponként tud haladni a szobával. A hét hat napján postásként dolgozik, a mellékutakat járja a dzsipjében. Sistersville-ben kezd, ahol háromszáznál is több családnak kézbesíti a leveleket. Amikor ezzel megvan, átmegy a friendly postahivatalba, és kezdi előlről. Minden postaládánál megáll az út mentén, felemeli a fedelét, bedugja a leveleket.

Néha én is megyek segíteni, különösen, amikor megjelennek az új katalógusok. Azt szeretem a legjobban, amikor kinyitom a ládát, és látom, hogy Mrs. Ellison egy szelet diótortát hagyott benne apának, Donaldsonék meg banánkenyeret. Még ott, a dzsipben megesszük.

Augusztus utolsó szombatján David Howard, a legjobb barátom átbiciklizik Friendlyből ebéd után, és a kisszekérrel végigmegyünk a Middle Island-patak mentén. Üres üvegeket keresünk, amelyeket visszaválthatok Wallace boltjában. Az alumíniumdobozokért

is kapok pár pennyt a szeméttelen. Minden pénz arra kell, hogy törlesszem a tartozásomat Murphy dokinak, aki összevarrta Tappancsot, miután az az öreg farkaskutya megtámadta. Ez egy évvel ezelőtt történt, mindössze egy héttel az után, hogy Tappancs másodszor is hozzám szökött, és én elkerítettem neki egy részt fent az erdőben, ahol a családom nem láthatta. A farkaskutya valahogy bejutott, és sarokba szorította Tappancsot.

Ahogy számolom, úgy egy dollár és negyven cent értékben találunk dobozokat és üvegeket. Az augusztusi nap olyan forrón süt, hogy a gyertyákat is megolvasztaná a szülinapi tortán, meg sem kellene gyújtani őket. Tappancs mellettünk kocog, de a vízbe nem engedem be.

– Mennyivel tartozol még Murphy dokinak? – kérdezi David.

– Nem tudom biztosan – vallom be. – Lehet, hogy vénember leszek, mire mindet visszafizetem. De néha az udvaron is talál nekem tennivalót, és azt is levonja a tartozásból.

– Nagyon szeretheted azt a kutyát – állapítja meg David, és letörli az izzadságot homlokáról a fekete pólója ujjával. A pólón egy tűzokádó sárkány képe díszel, és ez a látvány nem sokat enyhít a hőségen.

David Howard testén egyetlen gramm zsír sincs. Egy pálcikaember jut eszembe róla, de az is biztos, hogy minden porcikája tele van energiával.

A fák között a kis templom fehér tornyára látunk, és David megjegyzi:

– Hallom, új lelkészt kaptok.

– Így van – erősítem meg. – Már három éve nincs lelkészünk. A legutóbbira már nem is emlékszem. Most kitakarították az egész templomot. Anya és a lányok elmennek holnap az istentiszteletre, de én apának segíték az új szobát építeni.

Bár azért kíváncsi vagyok, mert sok olyan kérdéssem lenne, amiben a lelkész az illetékes. Tavaly ősszel például meccset néztünk apával, és a riporter megkérdezte az egyik irányítót, mi az oka annak, hogy ilyen jól játszott, mire ő azt felelte, hogy ez az Úr érdeme. Pár héttel később aztán kikapott a csapata, és a riporter megkérdezett valakit a *másik* csapatból, hogyan tudta véghez vinni azt a remek manővert. Erre *az* a fickó is felmutatott az égre. Érdekelne, hogy mi köze van Istennek a futballhoz, és végül is kinek a csapatával tart. A szemem is keresztbe áll, ha magamtól próbálom kibogozni.

– Mi van ott fent? – kérdezi David.

Átgázolunk a növényeken, és átugorjuk az árkot.

Tappancs szaglászik valamit: egy öreg, fából készült széket, amelyet valaki lehajított a lejtőn. Az egyik lába eltört, de van valami fura azon a széken.

David megragadja a háttámláját, és felállítja a széket, amely kissé billeg. A karja fából készült, de mindkettőnek a végére csőbilincseket erősítettek. Úgy nyílnak és csukódnak, mint a rák ollói.

– Mit gondolsz, mi lehet ez a szerkezet? – töprengek.

David a széket tanulmányozza.

– Szerintem arra való, hogy valakit mozdulatlanul tartsanak benne – feleli. – Talán orvosi szék kisgyerekeknek, akiket injekciózni kell.

– Apa meg tudná javítani a lábát – állapítom meg.

– Ha meg akarták volna javítani, nem dobják ki – mutat rá David. Tovább tanulmányozza a széket, majd egyszer csak elvigyorodik. – Akár villamosszéket is csinálhatnánk belőle.

David Howardnak a legélénkebb a fantáziája mindenki közül, akit csak ismerek. Amikor egyszer felszállt a buszra Friendlyben, és elmondtam neki, hogy eltűnt egy ember, mire az iskolába értünk, David verziójában azt az embert már kétszer fejbe lőtték, és az Ohio folyóba dobták a testét. Most viszont én is vigyorgok.

– Jól van, akkor hazaviszem. – Felcipeljük a széket a parton, és a kisszekérre tesszük. Kis híján hangoosan nevetek, ha arra gondolok, hogy áramütéset játszom majd Dara Lynn-nel. Persze Dara Lynn ül majd a székben. Nem tudom, mit szólna az új tiszteletes ehhez a játékhoz, de ki kell próbálnom, amikor anya legközelebb megkér, hogy vigyázzak a lányokra.

Amikor hazaérünk, a tyúktól mögötti öreg fészerben rejtem el a háromlábú széket. Minél többet gondolkodom rajta, annál kevésbé tűnik jó ötletnek, hogy áramütéset játsszak bárkivel is. Először is, túl öreg vagyok hozzá. Aztán el kellene magyaráznom Beckynek, mi az az áramütés, amit egy négyéves úgyszem értene.

Elteszem inkább halloweenre. Majd beleültetek egy négyszögletes fejű szalmabábut, a csuklójára erősítem a kapcsokat, a fejéhez pedig drótokat illeszték, és egy fémrudat dugok át rajta: Frankenstein a laboratóriumban, a mi tornácunkon! Ez az! A halloween fontos esemény Nyugat-Virginiában.

Másnap reggel, amíg anya templomba megy a lányokkal, apa és én feltesszük a tetőt az új szobára, és vízhatlan ponyvákkal takarjuk le addig is, amíg lesz időnk zsinidelyeket venni. Ezt mindenképpen be akartuk fe-

jezni, mielőtt esni kezd, bár nem úgy tűnik, mintha ez a közeljövőben bekövetkezne. Meglehetősen büszkék vagyunk magunkra, még akkor is ezzel dicsekszünk, amikor leülünk a vasárnapi ebédhez. Becky azonban nem a tetőszerkezetről akar beszélgetni.

– Mit jelent az, hogy „vétkeink”? – kérdezi, és a mártást a tányér egyik szélére tolja, hogy véletlenül se érjen a babhoz.

– Bűnöket – válaszolja fontoskodva Dara Lynn.

– Mi az a bűn? – kérdezősködik tovább Becky.

– Bármilyen, amitől Jézus elszomorodik – magyarázza anya.

Apa körbeadja a csirkés tálát.

– Milyen volt a tiszteletes? Tetszett a prédikáció? – érdeklődik.

Anya nem válaszol azonnal.

– Azt hiszem, időre van szüksége, hogy beilleszkedjen – mondja végül.

Hát ez elég óvatos válasz. Óvatosabb már nem is lehetne, csak ha vattába csomagolná.

– Mosolyoghatna többet – jegyzi meg Dara Lynn.

– Az igaz – ért egyet anya. – Biztos izgult az első napján.

– Nem szeretném, ha prédikálásból kellene megélnem – szólok közbe. Közben azon gondolkodom,

vajon apa észreveszi-e, hogy egy darab csirkét tartok a kezemben az asztal alatt, és Tappancs éppen azt szimatolja.

– Marty, ne ebédnél etesd azt a kutyát! – szól rám apa.

Észrevette.

– Marty mindig eteti az asztalnál a kutyát – árulkodik Dara Lynn.

– Fogd be! – förmedek rá.

– Befejeznétek a veszekedést? – szól ránk anya.

– Elszomorítják Jézust – mondja panaszos hangon Becky, mire mindenkiből kitör a nevetés. Amikor a kishúgod prédikálni kezd, ideje abba hagynod, amit csinálsz.

II. fejezet

Szeptember eleje is csapadékmentes. A kukorica a kertekben már készen áll, hogy betakarítsák. Egy-két zápor ugyan előfordul, de az csak arra jó, hogy az emberek még jobban hiányolják az esőt, nekem pedig Dara Lynn és Becky fürdővizében kell lemosdanom, hogy spóroljunk a vízzel. Undi.

A házunkban a vízcsapok egy elektromos pumpához csatlakoznak, ami felhúzza a vizet a kútból. Apa nem engedi, hogy a kézi szivattyút használjuk, amíg tart a szárazság: túl sok víz megy miatta veszendőbe.

Két nappal iskolakezdés előtt beállít Judd Travers a furgonjával.

Tappancs megismeri az autó hangját, még mielőtt bármelyikünk meghallaná. Az árnyékban fekszik lógó nyelvvel, hűsítő szellőre vár, aztán egyszer csak összecsattintja az állkapcsát, és hegyezni kezdi a fülét. Az egész teste megfeszül, tekintetét az útra szegezi, eltelik öt-hat másodperc, mielőtt bármit is hallanánk.

Újabb öt másodperc múlva meglátjuk Judd furgonjának orrát, ahogy bekanyarodik az orgonabokrok mellett.

Anya épp végzett a mosással a hátsó tornácon. Ha jó az idő, a szabadban szárítja a ruhákat, hogy ezzel is spóroljunk a villanyszámlán.

– Adjatok ide minden olyan szennyes ruhát, aminek akár a *leghalványabb* esélye van arra, hogy felvezzitek az iskolába az első két hétben – utasít engem és Dara Lynnt. – Nem tudom megmondani, mennyi víz marad a kútban a mai nap után.

Odaadom a farmeromat és néhány pólót, de anya zoknikat és alsóneműket is követel tőlem, ezért visszamegyek, és feltúrom a szekrény sarkát, ahol a ruháimat tartom. Amit találok, kiviszem. Dara Lynn persze telerak egy szennyeskosarat, és amikor anya felsikkant, azt mondja:

– Egy *halvány* esély azért van arra, hogy az összeset felveszem.

Anya végül mindent kimos, én pedig segíték teregetni. Dara Lynn egyenként adogatja a ruhákat. Épp felcsipeszek egy inget, amikor Judd Travers megáll az udvaron.

– Üdv, Judd! – üdvözlí anya, amint Judd kinyitja a kocsí ajtaját, és fél lábbal kilép rajta. – Mi újság?

– Minden rendben – feleli Judd, miközben kihúzza a rossz lábát is a másik után. – És magukkal?

– Jól vagyunk.

Tappancs már talpon van, de most nem menekül be a házba. Csak áll és figyel, a farka mozdulatlan, mint egy kerítésoszlop.

Judd apró szeme közel ül egymáshoz, a száját pedig nem nyitja ki rendesen, a szavak a szája sarkán csusszannak ki, amikor beszél.

Megkerüli a kötélre terített lepedőt, és odajön hozzánk. Dara Lynn egy zoknival a kezében várja, hogy anya elvegye tőle.

– Épp a boltba megyek – magyarázza Judd. – Wallace négyliteres vizesballonokat rendelt, és gondoltam, megkérdezem, maguknak is kell-e.

– Máríis tartalékolnak? – kérdezi anya. Egyik kezét a csípőjén nyugtatja, a másikkal a szárítókötélbe kapaszkodik. Dara Lynn, aki eddig guggolt, keresztbe tett lábbal leül a fűbe. – Remélem, nem lesz rá szükség!

– Én is – feleli Judd –, de ha mégis, fel fog menni az ára. Nincs kutam, úgyhogy választásom sincs. Gondoltam, megkérdezem, vegyek-e maguknak is.

– Nagyon köszönöm – hálálkodik anya. – De még bírja a kút. Persze vigyázunk is. – A ruháskosár felé

int. – Ki kell találnom, hogyan használhatom fel a mosóvizet, mielőtt kiönteném. Bárcsak meg tudtuk volna menteni a kukoricát!

Judd bólint.

– Az én paradicsomom is kiszáradt. – Beckyre pillant, aki az abroncshintában üldögél, és várja, hogy meglökjem. – Szereted a paradicsomot, pici lány?

Becky húzza az orrát, mire Judd elneveti magát.

– Köszönjük, hogy benézett, és megkérdezte – ismétli anya. – Holnap ismét meghallgatjuk az új tiszteletest. Maga már hallotta?

Judd lenéz a földre, és kiköp oldalra.

– Nem vagyok oda a szentbeszédékért – feleli.

– Hát, ha valamikor el szeretne menni, odaülhet hozzánk a padba.

Judd nem túl lelkesen bólint, és visszafordul az autója felé.

– Akarja, hogy átmenjek biciklivel, és segítsek lepakolni a ballonokat, amikor visszaér? – kérdezem.

– Azt hiszem, megoldom egyedül is, Marty. De ha van időd átnézni, és kergetőzni kicsit a kutyáimmal, annak örülnének – válaszol Judd.

– Megyek majd – ígérem. Tudom, hogy Tappancs nem fog elkísérni. Judd visszaindul a furgonhoz, és meglátja a kutyát, aki a fa alatt áll, és figyel. Egy pil-

lanatra megtorpan, mintha oda akarna menni hozzá, hogy megsimogassa, de aztán beül az autóba, és elhajt.

Az úgy van, hogy ha egy idegen megáll, megsimogatja Tappancs fejét, és kedvesen szól hozzá, Tappancs a farkát csóválva üdvözli, amikor legközelebb meglátja, mert a barátjának tekinti. Emlékszik rá. De ha gonoszul bánnak vele, belerúgnak, fához láncolják, elfelejtik időben megetetni, emlékszik arra is. Mindent észben tart. Akárhogy is próbálkozik Judd – még Tappancs életét is megmentette egyszer –, nem tudom rávenni a kutyát, hogy átkeljen a hídon a Middle Island-patak fölött, és meglátogassa egykori gazdáját. Lehet, hogy soha nem lesz hajlandó rá.

Hétfőn kezdődik az iskola, ezért elhatározom, hogy meghallgatom az új tiszteletest. Anya hisz abban, hogy minden vasárnap templomba kell járni, de apa inkább magában olvassa a Bibliát. Azt mondja, nagyon jókat tud vitatkozni Istennel, miközben a kertben dolgozik, vagy a kézbesítő körútját járja.

Szombat este anya kikészít nekem egy tiszta inget, és megmossa Dara Lynn haját. A húgom utál haját mosni, még ha templomba készül is. Takarékoskodnunk kell a vízzel, nem elpocsékolni, jegyzi meg, és amikor ez nem válik be, elüvölti magát.

– Ha Isten azt akarná, hogy haját mossak, küldött volna esőt! – Anya már beszappanozta Dara Lynn fejét a konyhai csap alatt, ő pedig törölközőt szorít az arcára, és visít, hogy szemébe ment a szappan.

– Dara Lynn, ha az életed legnagyobb problémája, hogy egy kis szappan ment a szemedbe, csodálatos jövőnek nézel elébe – csillapítja anya. – Most pedig maradj nyugton!

Vasárnap túl meleg van az ünneplőhöz, még annál is melegebb, mint tegnap, de apa már kint van az udvaron, az új szobán dolgozik. Felveszek egy tiszta inget, és nyakkendőt kötök.

A nyakkendőkkal kapcsolatban is lenne egy-két kérdésem. Kíváncsi lennék, ki volt az a férfi, aki annyira utálta magát, hogy hurkot kötött a nyaka köré. David Howard szerint azért kell nyakkendőt kötnünk, hogy eltakarjuk az inggombjainkat. Szerintem meg, ha tényleg így van, és csak valami csinos kiegészítőre van szükség, varrhatnánk kék gombokat az ingünkre kék nyakkendő helyett.

A templom parkolója dugig van! Csak húsz autó fér el benne, a többi az út mentén parkol. De amikor bevonulunk a kis fehér épületbe – AZ ÖRÖK ÉLET TEMPLOMA, hirdeti a felirat az ajtó felett –, találunk helyet négyünknek az egyik sorban. Nem sok

olyan kicsi gyerek van ott, mint Becky, de ő mindenképp jönni akart. Szereti felvenni a vasárnapi ruháját és zokniját.

Megpillantom a lelkészt az emelvényen. Dawes tiszteletesnek hívják. Magas férfi, szája mindkét oldalán mély árok húzódik. Keret nélküli szemüveget visel, és a feje búbján már kopaszodik. Barna öltönyt és nyakkendőt visel. Gondolom, a cipője és a zoknija is barna, de azt nem látom. Ünnepelesen ül, miközben Mrs. Maxwell zongorázik, és még több ember érkezik, helyet keresve magának.

A templomban az éneklést szeretem a legjobban. A segédlelkészünk vezeti, Hatch testvér, aki vagy húsz kilóval kövérebb a tiszteletesnél. A hangja is megvan hozzá – mély, akár egy kút –, és éneklés közben mindig mosolyog.

– Testvéreim! – szólal meg. – Lapozzatok a százharmincnyolcadik énekhez, és daloljátok átéléssel! – A százharmincnyolcadik a kedvencem, olyan ritmusa van, ami szinte megkívánja, hogy tapsoljunk hozzá. „Beszélgetés Jézussal” a címe.

Mrs. Maxwell eljátszik néhány taktust, Hatch testvér énekelni kezd, mi pedig becsatlakozunk, ahol kell.

– Hadd... – kezdi.

Mindenki rázendít:

– Beszéljünk kicsit Jézussal...

Hatch testvér folytatja:

– Hadd...

– Mondjuk el neki, mi bánt...

– És ő...

– Meghallja kiáltásunk...

– És ő...

– Válaszol rá – zengjük.

Hat vagy hét versszakot énekelünk el így, Becky a lábát lóbálja közben. Mrs. Maxwell lelassít a végén, mindenki egyszerre énekel, a hangunk egyszerre emelkedik és süllyed az utolsó hangjegynél:

– Egy... beszélgetés... Jézussal... mindent... rendbe... hoooooz.

– Pontosan ezt szerettem volna hallani, testvéreim! – lelkesedik Hatch testvér, akinek arca kipirult az erőlködéstől. – Hát nem gyönyörű ez a dal?

Mindenki egyetért, néhány halleluja is elhangzik, de nem tudni, mit gondol Dawes tiszteletes, mert az árkok a szája körül biztosan nem a mosolygástól alakultak ki.

Becky komoly arccal üli végig az ige felolvasását, aztán Dawes tiszteletes prédikálni kezd. Arra számítok, hogy hangosan beszél, de lágyan és szelíden kezdi, mint a szellő. Részben a szellőről is prédikál.

– Barátaim! – szólal meg. – Ma a jelekről szeretnék beszélni nektek. Nem a közlekedési táblákról, nem a boltok cégéiről, hanem azokról a jelekről, amelyek keresztül Isten szól hozzánk. Sokan kérdezik tőlem, miért nem beszél úgy hozzánk Isten, mint az ótestamentumi szereplőkhöz. Én azt mondom, talán szól hozzánk, csak mi nem halljuk meg.

Becky minden szavára figyel. Dara Lynn is, bár közben szétterpeszti az ujjait a térdén, hogy megcsodálja a lila és rózsaszín körömlakkját.

– Ha ismeritek a bibliai történeteket – folytatja a lelkész, és közben végighordozza a tekintetét a padokban ülő gyerekeken –, tudjátok, hogy az Úr kettéválasztotta a Vörös-tengert, hogy a zsidók kivonulhassanak Egyiptomból, majd újra összezárta a habokat az egyiptomi katonák és harci szekerek felett. Tudjátok, hogyan küldött özönvizet, hogy elpusztítsa az egész földet, Noét és a bárkáját kivéve, hogy így mutassa ki haragját az emberek iránt. Lángra lobbantotta a csipkebokrot, vulkánkitörést okozott, forgószelet keltett, hogy szeretett prófétáját, Éliást a mennyekbe ragadja, és szavára megnyílt a föld, hogy elnyelje azokat, akik ellene cselekedtek.

Majd felolvas egy fejezetet Mózes ötödik könyvéből, ami arról szól, hogy ha engedelmeskedünk

Istennek, akkor esőt küld a gabonára és füvet a jószágoknak, de ha nem, akkor „bezárja az eget... és hamarsággal elvesztek a jó földről, amelyet az Úr ad néktek”.

Nem tudom, Becky mennyit ért meg a bibliai szövegből, de még mindig nem kérte el anyától a zsebkönyvet, amelyben anya a tologatós játékokat tartja, azt a fajtát, ahol kis négyzeteket kell ide-oda húzogatni, míg össze nem áll a kép. Dara Lynn úgy ül mellettem, mint egy kőszobor. A prédikáció a továbbiakban az aszályról szól, és hogy miért küldte ránk Isten.

Végül Hatch testvér vezetésével elénekeljük a „Jézus a mi barátunk” kezdetű dalt, aztán beülünk az autóba.

A hazaúton még forróbban süt a nap, mint idefelé. A lányok bekötik magukat a hátsó ülésen, én pedig lehajtom a napellenzőt a saját oldalamon. Bárcsak lenne klíma a kocsinkban, mint Howardéknak!

Már megtettünk két-három kilométert, amikor Becky megszólal:

- Nem szeretem!
- Dawes tiszteletest? – érdeklődik anya.
- Istent – feleli Becky.

Dara Lynn élesen beszívja a levegőt, én meg félig hátrafordulok az ülésben. Még senkitől sem hallot-

tam ilyesmit a családjunkban. Becky szája olyan keskeny, mint cementjárdában a repedés, és egyenesen előre néz.

– Miért, kicsim? – kérdezi anya, bár én sejtem a választ.

– Mert rossz dolgokat csinál – válaszolja Becky.

– Csak akkor, ha *te* is rossz vagy. *Igazán* rossz – magyarázza Dara Lynn, a szakértő. – De azt nem értem, hogy ha Isten mindent tud, akkor azt nem tudja, hogy szükségünk van az esőre? Miért kell elmondanunk neki?

Meg kell adni, Dara Lynn nem fél attól, hogy kérdéseket tegyen fel.

– Talán elfelejti – vélekedik Becky.

Meg sem próbálok beleszólni a társalgásba, de van igazság abban, amit Dara Lynn mond.

– Azt hiszem, azért, hogy emlékeztessen minket, ne vegyük Őt készpénznek – magyarázza anya. – Nem akarja, hogy nap mint nap azt higgyük, a föld mindig szép marad, és nem kell vigyáznunk rá.

– De én vigyázok rá! – vitatkozik Becky. – Meglocsolom a paradicsomomat! – Elvékonyodott hangon folytatja: – Meg fog nyílni a föld, és elnyel *engem* is?

– Dehogyan, Becky! – nyugtatom, bár én sem tudom biztosabban, mint akárki más. De egyszerűen

nem tudnék hinni egy olyan Istenben, aki ilyet tesz. Gondolom, majd én leszek a következő, akit Dawes tiszteletes kiprédikál. Nem egészen ilyen lelkészre számítottam. Nem tudom elképzelni, hogy egymás mellett ülünk egy hintában a tornácon, és felteszem neki a kérdéseimet. Egyáltalán nem tudom elképzelni magunkat ugyanabban a hintában.

Kíváncsi lennék, vajon a barátaimat is foglalkoztatják-e ezek a dolgok. Egyszer megkérdeztem David Howardot, mit gondol, mi történik velünk, miután meghalunk, mire azt felelte, reméli, hogy újjászületik valaki más testében. „Na és kinek a képében születnél újjá?” – tudakoltam. „Matuzsálemében, mert akkor újabb kilencszázhatvankilenc évig élhetnék” – jött a felelet.